

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. Габрово, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ива Димова

при участието на секретаря Ваня Д. Матеева
като разглежда докладваното от Ива Димова Гражданско дело №
20224200100447 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, която е предявена от М. Г. А., ЕГН *****, гр. Варна, чрез адв. П. В. от Варненска адвокатска колегия против Т. Р. М., ЕГН *****, гр. Варна, Н. Г. М., ЕГН *****, гр. София и В. Р. Р., ЕГН *****, със същия адрес. Цената на иска е 27 033,09 лв. Исковата молба е вписана в Агенция по вписванията, Служба вписвания.

Предявен е иск за обявяване на нищожност на саморъчно завещание и в евентуалност предявява иск за възстановяване на запазена част. Прави доказателствени искания и претендира разноски. В исковата молба се излагат твърдения, че на 26.02.2020 г. А. Ц. - нотариус с район на действие Габровски районен съд, рег. № * на Нотариалната камара е съставила протокол за обявяване на саморъчно завещание, оставено от Р.В.Р. Обявеното завещание е вписано в Служба по вписванията-Ловеч вх. № *** на 03.09.2020 г. Твърди се, че завещанието оставено от Р.В.Р. не отговаря на императивната правна норма за действителност, поради което е нищожно, тъй като видно от заверения от нотариуса препис на завещанието в него има изписан текст, който след това е зачеркнат - на редове 24 и 33. Сочи, че в завещателните разпореждания по II, т. 1 е налице недопустимо от закона препращане към съдържанието на предишно завещание, а същевременно се разпорежда останалото движимо и недвижимо имущество. Формално завещанието съдържа дата, но датата е „1 октомври 1919 г. „ Тази дата е изписана и в началото на завещанието и след завещателните разпоредби. Не е възможно завещанието да е съставено на 01 октомври 1919 г., защото Р.Р. е роден на 13.12.1935 г. При това положение следва да се приеме, че процесното завещание не съдържа означение на дата.

Заявява, че е наследник с право на запазена част и ако завещанието е действително то би получил пълния размер на запазената си част. Наследниците на Р.Р. са четирима с равни квоти, като той е имал една разполагаема част. Неговата запазена част от наследството е в размер на 1/5 част. Не му е известно наследодателят им да е имал други имоти или вещи,

които да са включени в наследствената маса, освен описаните в завещанието му.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответника Т. Р. М., с който взима становище, че предявеният иск е неоснователен и оспорва изложените фактически твърдения в исковата молба. Оспорва изложените твърдения за нищожност на саморъчното завещание от 01.10.1919 г. Твърди, че завещанието е написано четливо и възпроизвежда волята на завещателя. Счита, че не е налице недопустимо от закона препращане към съдържанието на предишното завещание. Сочи, че не е налице нищожност на завещанието, тъй като датата в него е 1919 г., а наследодателят е роден на 13.12.1935 г., тъй като сгрешената дата не е липса на дата. Ответницата е разбрала за оставеното завещание от нотариус Ц., за което е била уведомена писмено, че на 06.11.2019 г. при нея то е било депозирано. Твърди, че не са накърнени правата на ищеца, в качеството му на наследник на основание чл. 30 от ЗН, за да бъдат намалени завещателните разпореждания. Завещателят Р. не се е разпоредил с цялото си налично имущество. Оставил е отделни разпореждания с имот в с. Микре и авоари по банковата си сметка. Моли да се отхвърли иска, претендира разноски и прави доказателствени искания.

Постъпил е отговор на исковата молба от ответниците Н.М. – Р. и В. Р. Р., които излагат твърдения, че иска е вероятно допустим, а основателността и законосъобразността на завещанието е въпрос по същество. Прави възражение за местна подсъдност. Счита, че биха могли да постигнат спогодба, при спазване на законовите изисквания, с оглед запазване доброто име на общия наследодател – съпруг и баща. Прави доказателствени искания.

Исковата молба е подадена пред РС – Варна и е образувано гр.д. № 4049/2022 г., като с определение № 5292 от 18.05.2022 г. производството по делото е прекратено и изпратено по подсъдност на Окръжен съд – Варна. С определение № 2637 от 13.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1269/2022 г. по описа на Варненски окръжен съд, ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски и е задължен да впише исковата молба. С молба от 02.08.2022 г. по делото е била представена вписаната искова молба. С молба № 32666 от 17.05.2022 г. е уточнена цената на иска, като се претендира сумата от 27 033,09 лв. Постъпили са отговори на ответниците по реда на чл. 131 от ГПК.

С Определение № 3859 от 15.10.2022 г. по гр.д. № 1269/2022 г., Варненски окръжен съд е прекратил производството и е изпратил делото по подсъдност на Окръжен съд – Габрово.

От представените по делото доказателства се очертава следната фактическа обстановка:

След смъртта на Р.В.Р., починал на 18.01.2020 г., негови наследници по закон са Н.М. – Р. – съпруга, Т. Р. М. – дъщеря, В. Р. Р. – син, М.Р.А. – дъщеря, починала на 16.07.2016 г. и оставила наследник – сина си М. Г. А., който е настоящия ищец, видно от удостоверение за наследници и акт за смърт.

Приживе наследодателя е оставил саморъчно завещание в нотариалната кантора на Нотариус А. Ц.. С протокол за обявяване на саморъчно завещание предадено за пазене в кантората на нотариуса от 26.02.2020 г., нотариус А. Ц., в присъствието на Т. Р. М. го е отворила, като в плика са намерили завещанието на Р.В.Р., написано на чисто бял лист, голям формат, една страница, датирано и подписано от него. Със саморъчното завещание, наследодателят е направил завещатели разпореждания с движими и недвижими вещи за след смъртта си в полза на съпругата си Н.М. – Р., сина си В. Р. Р. и дъщеря си Т.Р.М.. Подписал е завещанието с дата 1.октомври 1919 г.

С Телепоща от 19.11.2019 г., до Т. Р. М. е изпратена покана от М. Г. А. за изплащане на ¼ от наличността на банковите сметки към момента на смъртта на дядо му и да му бъдат изплатени в пари дела му от всички движими имущества. С отговор от 30.11.2021 г., ответницата М. е посочила, че следва да бъде извършена делба на наличното имущество,

квотите и начина на разпределението му.

По делото е представен договор за доброволна делба от 07.04.2015 г., сключен между Р.В.Р. и В.В.Р., по силата на който наследодателя Р.Р. е получил в дял поземлен имот с идентификатор *** в село Микре, община Угърчин, област Ловеч с площ от 569 кв.м, ведно с построената сграда в него с проектен идентификатор *** със застроена площ от 82 кв.м. Този имот е обект на завещателните разпореждания на саморъчното завещание. Същият е завещан на дъщеря му Т. Р. М..

В представената справка от Агенция по вписванията за лицето Р.В.Р. е записано, че наследодателят е собственик на нива от 5,115 дка в м. Чотолука, имот № ***, находящ се в с. Родина.

Извършена е съдебно почеркова експертиза, според заключението на която ръкописният и цифров текст, с който е изписано саморъчното завещание на Р.В.Р. от 01.10.1919 г. е писан от Р.В.Р.. Подписът положен след „завещател“ в саморъчното завещание на Р.В.Р. от 01.10.1919 г. е изпълнен от Р.В.Р. с ЕГН *****.

От заключението на съдебно оценителната експертиза се установява, че пазарната стойност на ПИ с идентификатор *** в село Микре, община Угърчин, област Ловеч с площ от 569 кв.м, ведно с построената сграда в него с проектен идентификатор *** със застроена площ от 82 кв.м., на два етажа с предназначение: селскостопанска сграда, към датата на откриване на наследството – 18.01.2020 г. е 7 800,00 лв. Пазарната стойност на лек автомобил Фолксваген Пасат с рег. № **** към датата на откриване на наследството е 1 970,00 лв., а на лек автомобил Дожд Калибер с рег. № *** е 5 050,00 лв. Вещото лице е изчислило, че общата пазарна стойност на процесите имоти и вещи към датата на откриване на наследството е в размер на 14 820,00 лв., а пазарната стойност на 1/5 част от процесите имоти и вещи е 2 964,00 лв.

От представените отчети по банковите сметки в „Първа инвестиционна банка“ АД с титуляр Р.В.Р. се установява, че към 18.01.2020 г. общата сума по тях е в размер на 106 643,59 лв. /л.14-17 от гр.д. № 4049/2022 г.по описа на РС – Варна/, а не както е посочено в молбата от 10.05.2022 г. - 106 592,65 лв. Към тази сума претендира да се прибави данъчната оценка на имота в с. Микре в размер на 1 539,70 лв. и според ищеца разполагаемата сума е 108 132,35 лв. Сумата от 27 033,09 лв. е претендирана от ищеца като ¼ ид.ч. от наследството на дядо му Р., като цена на иска. В същото време в исковата молба се претендира 1/5 от част от безвъзмездно оставеното имущество.

Допусната е допълнителна задача към съдебно-оценителната експертиза за определяне на стойността на поземления имот, находящ се в местността Чотолука, с. Родина, община Златарица, обл. Велико Търново, с площ от 5,114 дка. Вещото лице е определило пазарната стойност на ПИ с идентификатор *** в размер на 4 550,00 лв. На поставени въпроси от страните, вещото лице отговаря в съдебно заседание, че документ за собственост не е търсила на имота, видяла го е в имотния регистър номера на имота и е заявила скица и характеристики.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на св. А. С. Ц., която установява, че пред нея Р.В.Р. е представил саморъчно завещание. При представянето пред нея е съставила протокол, в който е отбелязала кой го е донесъл, на коя дата и подпис. Изпълнила е задълженията си по закон. На плика е сложила неин печат, подписали са тя и завещателя. Обявила го е по молба на дъщеря му, която се е легитимирила с удостоверение за наследници. Издала е препис и го е вписала в регистъра. Не знае какво е било съдържанието на завещанието, когато е било оставено при нея. Узнава го при обявяването. Съхранявано е при свидетелката в специална каса и не е излизало от кантората.

В последното съдебно заседание, проведено на 10.10.2023 г., процесуалните представители на ищеца заявяват становище, че следва да изследват имотите по документ за

собственост, а не по предполагаеми данъчни декларации и извадки от Служба по вписванията. Уточнява, че доколкото е направил справка, приживе общият наследодател се е разпоредил с дяловете си в търговските дружества и няма оставено наследство от тях. Към последното се присъединява и процесуалния представител на ответниците М. - Р. и Р.. Допълва, че приживе общият наследодател се е разпоредил с акциите, които е имал, тъй като „***“ е било акционерно дружество и в него не са останали имоти, които да бъдат наследствени и относими към настоящия процес.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на представените по делото писмени и гласни доказателства.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Правната квалификация на предявения иск е по чл. 42, б. „б“ от ЗН за прогласяване на нищожността на саморъчно завещание от 01.10.1919 г., оставено от Р.В.Р., вписано в Служба по вписванията – Ловеч вх. № *** от 03.09.2020 г. В условията на евентуалност е предявен иск по чл. 30, ал. 1 от ЗН за възстановяване на запазена част на ищеца от наследството на неговия дядо Р.В.Р., нахърнено със саморъчното завещание от 01.10.1919 г.

Съгласно нормата на [чл. 25, ал. 1 от Закона за наследството](#), за да е валидно едно саморъчно завещание и да породи то правни последици завещанието трябва да е написано, подписано и датирано лично от завещателя. Това са задължителни законови реквизити на саморъчното завещание и отсъствието на който и да било от тях прави завещанието нищожно [/чл. 42, б. "б" ЗН/](#). Датата е задължителен реквизит на саморъчното завещание.

В решение № 176 от 14.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1512/2011 г., III г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК е прието, че изискването на закона за датиране на саморъчното завещание е изпълнено, ако завещателят е посочил деня, месеца и годината на съставянето на завещанието. Когато в саморъчното завещание е посочена една дата, а то в действителност е съставено на друга дата, актът е нищожен. Хипотезата се приравнява на липса на дата, защото законът изисква да е поставена датата на съставяне на завещанието. Такава не е нито по-ранна дата, когато няма изразена воля, нито отбелязана по-късна дата, която на практика следва вече изразено, но невалидно волеизявление. Поначало датата на саморъчното завещание трябва да е изрично посочена. Но тя може да бъде и извлечена от съдържанието на акта и ако това е сигурно и безспорно завещанието е действително, тъй като изразите, означаващи датата, както и целият текст на завещанието подлежат на тълкуване. Щом може да се установи по положителен начин времето на съставяне на завещанието, вкл. самият ден на съставяне на завещанието, няма причина да не се признае действителност на саморъчното завещание.

В случая, в саморъчното завещание е положена дата 1. Октомври 1919 г., която по време предхожда датата на издаване на документа за самоличност на завещателя, който е посочил своето ЕГН *****. Безспорно датата на завещанието е посочена погрешно.

С писмо до Агенция по вписванията, Служба вписване от 06.11.2019 г., Нотариус А. Ц. е подала уведомление, че на 06.11.2019 г. пред нея е депозирано саморъчно завещание на Р.В.Р. с ЕГН *****. По делото е представен и протокол за приемане на съхранение на саморъчно завещание от дата 06.11.2019 г., съставен и подписан от Нотариус А. Ц. и завещателя Р.В.Р.. От разписа на Нотариус Ц., в качеството и на свидетел се установи, че познава завещателя и е изпълнила законовите задължения за приемане и обявяване на саморъчното завещание. От изложеното до тук може да се приеме по положителен начин, че датата в завещанието е сгрешена и по-точно сгрешена е година, която е изписана в него. Завещателят е предал саморъчното си завещание на 06.11.2019 г., протоколът върху плика от нотариуса е съставен на 06.11.2019 г. и същото е входирано в Агенция по вписванията на

06.11.2019 г. Освен това годината 1919 г. предхожда и рождената дата на завещателя 1935 г.

Във връзка с горното, съдът намира, че завещанието има дата и не е нарушено императивно изискване на [чл. 25, ал. 1 ЗН](#), чиято последица е признаване на саморъчното завещание за нищожно на основание [чл. 42, б. "б" ЗН](#). Същото е било предадено за пазене на нотариус, за което е бил съставен протокол върху самия плик, съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗН.

В исковата молба се атакува действителността на саморъчното завещание, поради зачеркване в редове 24 и 33. Наличието на зачерквания, поправки и допълвания не означава нищожност на изготвения писмен документ, било то официален или частен. Грешки при изготвянето му винаги могат да се допуснат. В Определение № 32 от 22.01.2016 г. по гр.д. № 5398/2015 г., II г.о. на ВКС се приема, че строгата форма на завещанието не забранява и допуска правописни грешки и поправки от завещателя, щом поправките са направени от самия него и се извличат от текста на завещанието, а не от други факти и доказателства. От заключението на приетата по делото съдебно почеркова експертиза безспорно се доказва, че саморъчното завещание е написано и подписано от завещателя Р.В.Р.. Когато поправките и добавките са извършени от завещателя по време на съставяне на завещанието и преди да го е подписал, те имат силата на част от завещанието. След зачеркванията, които са направени на редове 24 и 33 от завещанието, смисъла на завещателните разпореждания се запазва и не води до опорочаване или недвусмислие на завещателните разпореждания. С определение № 1024 от 10.05.2023 г. на ВКС по к. гр. д. № 4345/2022 г., в което е цитирано и [решение № 71/11.05.2016 г. по гр. д. № 3115/2015 г. на ВКС, I г. о.](#), се приема, че наличието на поправки и зачертавания или добавяния не означава винаги нищожност на завещанието. Аргумент за това е разпоредбата на [чл. 178, ал. 2 ГПК](#), който повелява, че съдът оценява доказателствената сила на документа, в който има зачертавания, изтривания и добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички доказателства по делото. Поправеното завещание ще е нищожно, ако не се установи кой е направил поправките и кога - това е така, защото поправките не са част от личното му волеизявление, отразено в акта, поради което не отразява действителната воля на завещателя. В случая няма съмнение, че поправките са направени от завещателя.

На следващо място се оспорва завещанието в частта на завещателните разпореждания по II, т. 1, тъй като е налице препращане към друго завещание. В чл. 39 от ЗН е предвидена възможността завещанието да бъде отменено изрично с ново завещание. Последващите завещателни разпореждания отменят предходните, доколкото предмет на завещателните разпореждания са с един и същ обем права. По делото няма данни да е имало друго завещание, но и дори да е имало такова, то е било отменено с новите завещателни разпореждания, а от текста на оспореното завещанието се извлича, че се има предвид завещателни разпореждания в полза на самия завещател.

От гореизложеното съдът намира, че оспореното саморъчно завещание не страда от пороци, които биха довели до неговата нищожност, поради което предявения главен иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Обявеното саморъчно завещание на Райко В. Р. е действително и е породило своите правни последици за след смъртта на завещателя по отношение на оставеното от него имущество.

В условията на евентуалност е предявен иск с правно основание чл. 30, ал. 1 от ЗН, който следва да бъде разгледан с оглед отхвърляне на главния иск. От ищеца се претендира, в случай че се приема завещанието за действително, да се постанови решение за намаляване с 1/5 част от безвъзмездното разпореждане извършено от наследодателя в полза на ответниците.

Заявената искова претенция е на наследник по закон, който иска възстановяване на запазена част, която счита че е накърнена със завещателните разпореждания в саморъчното завещание. Установено е, че наследници по закон на Р.В.Р. са: съпругата му Н. М. – Р., сина му В. Р. Р., дъщеря му Т. Р. М. и ищеца М. Г. А., който е встъпил в правата на своята

наследодателка, починала преди завещателят, на основание чл. 10, ал. 1 от ЗН.

Правото да се поиска възстановяване на запазена част от наследство е самостоятелно субективно потестативно право. То може да бъде упражнено чрез сезиране на съда /чрез иск или възражение/ или чрез доброволно уреждане на отношенията между облагодетелствания от завещание и/или дарение и наследниците със запазена част при взаимни отстъпки. След като правото да поиска възстановяване на запазената си част е упражнено, то наследникът не разполага с друго потестативно право по [чл. 30 от ЗН](#) да иска възстановяване на запазената му част по отношение на друго имущество /извън това, което вече е предмет на заявената претенция или чрез което доброволно са уредени отношенията/, а разполага с възможността да иска допълване до пълния размер на накърнената му запазена част чрез намаляване безвъзмездното разпореждане и за друг имот. Във всички случаи при предявен иск по [чл. 30 ЗН](#) съдът следва да отчете упражнено ли е вече потестативното право на възстановяване на запазена част чрез сезиране на съда или чрез споразумение между наследниците по закон и облагодетелствания от извършеното от наследодателя едно или повече безвъзмездни разпореждания. В този смисъл е Решение № 139 от 24.06. 2013 г. на ВКС по гр.д. № 50/2013, II г.о.

По делото няма данни вече да е упражнено потестативното право за възстановяване на запазена част на ищеца. Това производство е първо. Изрично в протокола от 06.06.2023 г., процесуалния представител на ищеца е заявил, че исковата молба при условията на евентуалност е предявена за възстановяване на запазена част на М. А. не от цялото наследство на наследодателя Р.Р., а само това което обхваща завещанието като накърняващо неговата запазена част.

От представеното по делото саморъчно завещание се установява, че същото не е универсално, поради което следва да се образува наследствена маса по чл. 31 от ЗН. За целта е необходимо е да се извърши остойностяване на притежаваните имущества към момента на откриване на наследството, с изваждане на задълженията и прибавяне на даренията, така както изисква чл. 31 от ЗН. Само след формиране на масата по чл. 31 от ЗН може правилно да се определи, от една страна, с какво точно е облагодетелстван наследникът по завещание, а от друга страна- накърнена ли е запазената част на ищеца и в какъв размер е накърнението, като за последното е необходимо да се приспадат даренията в негова полза / чл. 30, ал. 1 от ЗН/. В този смисъл са и решение № 385/18.04.2012 г. по гр.д. № 1538/2010 г. на ВКС, I г.о., решение № 367/12.12.2012 г. по гр.д. № 155/2012 г. на ВКС, I г.о. и определение № 1024/10.05.2023 г. на ВКС по к.гр.д. № 4345/2022 г., II г.о. Във връзка с горното, в определяне на запазената част на ищеца следва да се образува наследствена маса и в същата да бъде включен имота в село Родина, местността Чотолука, освен вещите и имотите описани в саморъчното завещание.

Съгласно чл. 29, ал. 3 от ЗН, разполагаемата част при три и повече деца е равна на 1/6 от наследството. Запазената част е равна на 5/6 и наследодателят е имал право да се разпорежи само с тази 1/6 ид.ч. Ищецът не е включен в завещателните разпореждания, от където произхожда и правния му интерес да търси възстановяване на запазена част. Имуществото описано в завещанието, останалото след смъртта на наследодателя Р. е в размер на 126 013,59 лв., което включва: наличността по банковите сметки в „Първа инвестиционна банка“ АД в размер на 106 643,59 лв., стойността на имота в с. Микре в размер на 7 800,00 лв., стойността на двата леки автомобила 7 020,00 лв. /1 970,00 лв.- стойността на л.а. Фолксваген Пасат и 5050,00 лв.- стойността на л.а. Додж Калибер/ и стойността на имота в село Родина в размер на 4 550,00 лв.

Сумата, от която следва да се търси запазената част на ищеца е 126 013,59 лв. Обособяват се пет равни дяла, като съпругата получава дял от дела на всяко дете, съгласно чл. 9, ал.1 от ЗН. Останалото след смъртта на наследодателя имущество е в размер на 126 013,59 лв., като една пета от него е 25 202,72 лв. Тази сума се явява запазената част на

ищеца, която следва да му бъде възстановена, а завещателното разпореждане спрямо ответниците да бъде намалено.

Предявеният в евентуалност иск по чл. 30, ал. 1 от ЗН се явява основателен и доказан до размер на 25 202,72 лв., като в останалата част до 27 033,09 лв. за разликата от 1 830,37 лв. следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

Процесуалният представител на ищеца адв. В. е претендирал възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Представен е договор за правна защита и съдействие /л. 108 от гр.д. 447/2022г. на ГОС/. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. се определя адвокатско възнаграждение в размер на 2 666,22 лв. На ответниците не се дължат разноски, поради липсата на конкретизация по кой от предявените иски какво възнаграждение е договорено и заплатено. Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски и с оглед изхода на делото, разноските следва да останат така както са направени от ответниците. От ответниците следва да бъде събрана дължимата държавна такса по сметка на Габровски окръжен съд в размер на 1 081,32 лв.

Във връзка с горното, Габровски окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Г. А., ЕГН *****, чрез адв. П. В. от Варненска адвокатска колегия против Т. Р. М., ЕГН *****, Н. Г. М., ЕГН ***** и В. Р. Р., ЕГН *****, иск по чл. 42, б. „б“ от ЗН за обявяване на нищожността на саморъчно завещание от 01.10.1919, оставено от Р.В.Р., вписано в Служба по вписванията- Ловеч, вх. № *** на 03.09.2020 г., поради липса на форма предвидена в чл. 25, ал. 1 от Закона за наследството, като неоснователен и недоказан.

НАМАЛЯВА на основание чл. 30, ал. 1 от ЗН завещателното разпореждане на Р.В.Р., починал на 18.01.2020 г., извършено със саморъчно завещание вписано в Служба по вписванията- Ловеч, вх. № *** на 03.09.2020 г., с което е завещал на Т. Р. М., ЕГН *****, Н. Г. М., ЕГН ***** и В. Р. Р., ЕГН ***** своето имущество със сумата 25 202,72 лв. необходима за възстановяване на запазената част на М. Г. А., ЕГН *****, като **ВЪЗСТАНОВЯВА** запазената част на М. Г. А., ЕГН ***** от наследството на Р.В.Р., ЕГН *****, б.ж. на гр. Габрово, починал на 18.01.2020 г. със сумата 25 202,72 лв. /двадесет и пет хиляди двеста и два лева и 72 ст./ и отхвърля предявения иск за разликата над 25 202,72 лв. до пълния размер от 27 033,09 лв. за разликата от 1 830,37 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Т. Р. М., ЕГН *****, Н. Г. М., ЕГН ***** и В. Р. Р., ЕГН ***** да заплатят на адв. П. П. В. от АК- Варна, *** сумата от 2 666,22 лв. /две хиляди шестстотин шестдесет и шест лева и 22 ст./- адвокатско възнаграждение, разноски по делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Т. Р. М., ЕГН *****, Н. Г. М., ЕГН ***** и В. Р. Р., ЕГН ***** да заплатят по сметка за държавни такси на Окръжен съд Габрово сумата 1081,32 лв. /хиляда и осемдесет и един лева и 32 ст./, явяваща се държавна такса за настоящото производство, както и 5,00 лв. /пет лева/ при служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Апелативен съд – гр. Велико Търново.

Съдия при Окръжен съд – Габрово: _____